

ĐÚNG SAI – PHẢI TRÁI

Tại sao trái, mà tại sao phải, tại sao đúng và tại sao sai!

Cái này nghe hấp dẫn. Câu hỏi này ít có ai dám khẳng định rằng. Tại sao đúng và tại sao sai!

Tại vì mình chấp và tại vì mình mê, thì làm sao mình biết cái nào mình đúng và cái nào mình sai, cái nào trái và cái nào phải. Ở đời việc gì mình cũng cho là mình đúng, mình phải, mình hay. Đâu có ai bao giờ cho rằng mình sai. Mình xét lại mỗi ngày, mình làm điều gì đúng. Nếu đúng thì mình ngon lành, rồi khỏi tu!

Còn không đúng thì mình xét lại coi hằng ngày, những chuyện mình làm có giống như mình đã nói không. Nếu mà thật sự mình đúng, hoàn toàn 100 %. Thì mình là người hay nhất trần ai.

Nếu mà mình nói rằng, mình nói đúng, nói phải, thì trật lất hết trơn. Bởi vì tôi biết các Ngài đi trước, họ đã giải thoát, họ toàn là những người đã nhận lỗi, họ đã làm sai và sửa lại những điều sai. Cái gì họ cũng nhận lỗi, cái gì họ cũng ăn năn. Thậm chí người mắng nhiếc cho họ là tà đạo và không chân chánh .v.v.

Nếu có ai hiểu lầm mình, tát mình một bạt tay, thì mình nhận mình sai và đưa luôn má kia cho họ tát. Để cho họ tát, là mình tự răn mình. Đừng nên khuấy động. Kiếp trước mình có tát người, hôm nay người tát lại. Thì việc gì nó cũng qua. Cái sai của tiền kiếp mình có. Phật là phải như vậy. Người ta đánh, chửi mình mà mình vẫn thấy mình sai.

Vậy thì tự hỏi mình là người như thế nào, mà mọi việc hằng ngày của mình, mình cho là đúng, là phải. Mình có hơn những hành động của Ngài không mà cho rằng mình đúng, mình phải.

Đức Phật Thích Ca cũng có nói " Đừng có tin những gì ta nói là đúng và kể cả giáo lý của ta ". Cái câu trên Ngài đã đạt đạo rồi mà Ngài vẫn cho là lời nói và giáo lý của Ngài sai, để Ngài tu và Ngài sửa mãi cho **tới vô cùng tận**, Ngài mới thôi. Triết lý của Phật là phải tới vô cùng tận.

Ngài mà còn vậy, thì thử hỏi, mình có hơn được Ngài không, mà mỗi ngày mình cứ nói với gia đình, bạn bè là mình đúng, mình phải, thì trật lất hết trơn.

Không lẽ mình giỏi hơn các Ngài ấy. Mà thông thường những việc trong nhà hằng ngày, mình vẫn cho là mình đúng, mình phải, là sao vậy?

Cái này mình tự trả lời luôn. Nếu đúng như những gì mình nghĩ, thì tại sao mình còn ở đây. Sao không giải thoát đi, mà vẫn còn tham lam, sân hận như thường. Thậm chí mình chê người khác dở, mà mình còn cho sự chê khen của mình là đúng. Mới tức cười!

Cái mâu thuẫn nằm ngay chỗ này. Nếu mình thấy mình đúng, thì mình không có chê người nào hết.

Nếu mà người ta sai, liệu mình có thể làm được như người ta không, mà dám nói người ta sai.

Còn nếu người ta sai, liệu mình có cách nào làm cho người ta đúng không. Thì cái đó mới hay. Chứ đừng có lý luận.

Khoa học họ thấy cái gì sai, là họ sửa liền, nghiên cứu rồi đem ra cho người ta xài, cho người ta thấy. Nên khoa học họ cứ phát triển hoài hoài.

Vậy chứ tâm linh sai thì sao! Có cách gì làm cho mau tiến không?

Có chứ sao không! Khoa học họ sửa sai cái món đồ, để mỗi ngày mỗi tối tân, model thêm. Còn như tâm linh mà mình sửa sai rồi thì sẽ tiến vô song.

Tiến chứ không có lùi, lùi là không chịu sửa, không chịu thiên.

Tâm linh mà sửa được rồi thì sẽ tiến hơn khoa học. Vì khoa học họ chỉ sửa món đồ, chứ họ chưa có học sửa tâm linh, thì họ sẽ đi sau mình.

Không tin thì mình thử mấy nhà khoa học đi. Những ông nào cho ta là thông minh đó, họ còn sân si, tham vọng đủ điều mà. Thì mình tu cái tâm linh, sửa cái tâm linh này thì nó siêu hơn ông khoa học, độc hơn nhà khoa học luôn, mình mới làm. Thì khoa học họ mới thấy cái hay của mình, của Đức Phật truyền xuống. Nói chề đủ thứ mà chúng mình không được thì vẫn còn thua khoa học luôn, thì làm sao khoa học họ nể mình, họ tu.

Nhà khoa học họ không chịu tu, là bởi vì họ không thấy cái tâm, họ thích cái hữu hình rờ mó được. Và họ nói tâm không sửa được.

Còn mình nói sai là phải dẫn chứng cái sai của mình, đã tự sửa cho mọi người thấy, nói đúng là dẫn chứng cái đúng của mình cho mọi người thấy. Là mình không còn tái phạm những điều sai của mình.

Người tu Vô Vi luôn luôn lúc nào cũng sửa sai cái tâm, cũng giống như những nhà khoa học họ sửa sai món đồ.

Người tu Vô Vi sửa sai không thể nào còn sửa nữa, mới thật sự là tu Vô Vi.

Chứ mình không nên mượn đầu này một chút, đầu kia một chút, nói chề đủ thứ. Mà không biết mình nói cái gì, và chề cái gì, cái người thông minh sáng suốt họ không có chề và khen.

Nếu mà mình khen thì mình chỉ thấy một mặt thôi chứ mình không thấy hai mặt.

Có nghĩa là họ thấy cái người tốt đó, thì trước kia họ cũng đã xấu, rồi mới thành cái tốt.

Thành cái tốt rồi, cũng chưa hoàn toàn hẳn là mình tốt. Vì không biết từ cái tốt, rồi nó sẽ biến thành cái xấu, trong chớp mắt. Mà người đời thường gặp, đó là cái tánh kiêu ngạo cho ta đây là hay, là tốt.

Còn cái tuyệt tốt.

Nhìn và nhận cái sai vô tận, sửa lại vô cùng, mới là tốt, đó là cái tốt tối thượng, tốt đời đời, tốt muôn thuở và tốt muôn thì.

Hiểu được cái sai là tiến, mới thật là đúng của đấng Cha Lành, của càn khôn vũ trụ.

Biết được cái xấu, giúp cho mình tốt là đúng với cái càn khôn bất diệt.

Thấy đúng là sai, thấy sai là đúng. Cái này, là chân lý vô thừa giáo....**còn tiếp.**

Nó thuộc về chân lý vô thừa giáo. Tu tới siêu cấp, thì thấu triệt chơn lý vô thừa giáo.

Cấp tiến tâm linh thì nó nằm ngay chỗ này.

Ví dụ mình có một người bạn thân mà người đó đối xử với mình quá xấu, quá tệ, khinh miệt, khinh bỉ, xỉ vả, mắng nhiếc, chà đạp, mọi rợ .v.v. Với những sự thua thiệt, nhục nhã, tủi hờn mà mình bị khinh thị.

Mình về nhà mình ráng nhẫn nhục cố gắng sửa sai trong mọi hoàn cảnh, dù có khó khăn cỡ nào mình cũng phải quyết chí sửa sai, để vươn lên cái nhục nhã đó.

Mình quyết chí hy sinh đến cả tánh mạng, để đổi lấy lại vinh dự và tủi nhục kia. Và mình đã thành công, trên bước đường danh nghiệp. Như câu chuyện Lưu Bình, Dương Lễ, Trần Minh khổ chuối, Hàn Tín lòn trôn và những chuyện ở ngoài đời tương tự như vậy, như là nghèo hèn đi tới sự sang giàu, từ ngu dốt đi tới sự thông minh.v.v.

Với hoàn cảnh xấu xa, khổ sở mà mình đã sửa sai và vươn lên được, thì phải nhờ cái hoàn cảnh không tốt, đến với mình.

Mình nhờ cái phản động lực xấu, không tốt đó, giúp mình. Như bên trên con đã thưa. Cái không tốt, nó mới thật sự giúp mình tiến hoá.

- Vậy thì đâu có gì oán ngại, mà mình không tu.

Còn ở trong với huyền vi cao siêu hơn. Ông Trời lập cảnh đời đời bất diệt. Là Ông dạy cho mình biết cái cảnh không tốt, để từ giả nó. Để đi tới cảnh đời đời bất diệt tốt.

Con người phải trải qua chiến tranh, thãm nhuần chiến tranh, con người phải trải qua thù hận, thãm nhuần thù hận.

Có thiên tai địa ách thì mình mới biết ngoài con người ra, thì còn có đấng thiêng liêng.

Trải qua chiến tranh, chết chóc, loạn lạc, thiên tai, địa ách, khổ, cực, **thãm nhuần** thì mới có cảnh Thái lai.

Cảnh Thái lai, là cảnh Thái bình trở lại. Khi mà chính trị khoa học họ chịu ngời thiên để giác ngộ và thãm nhuần, thì cảnh thái bình nó tiến nhanh.

- Chiến tranh, tự mảy ổng lập, thì hoà bình, cũng tự mảy ổng làm.
- Ai làm chiến tranh, ai làm mình khổ?
- Vô cùng tận là luôn luôn mình nghĩ nó sai, không hoàn hảo, mình sửa tiếp, thì nó đã chuyển thành cái tốt đời đời vô cùng tận. Vậy thì mình mới thích tu.

Cần khôn vũ trụ giúp cho mình thấy cái sai, cái không tốt của mình, để mà sửa tiến đi lên.

Rồi hợp với Đấng Đại Bi mà thực hiện cái tốt đời đời là tình thương.

Còn mình tu mà thấy những điều gì không tốt, đến với mình là đại phước.

Bởi vì những cái xấu, cái trái, cái không tốt đến với mình là giúp mình có cơ hội, cái sửa tri thức, cái sửa cơ tạng, bên trong để tiến nhanh hơn khoa học.

Kêu bằng tu về tâm linh, thì phải cải sửa những cái đó.

Tiên Thánh Phật điều nào, cũng phải trải qua con đường này. Họ biết tận hưởng những cái gì sai, trái, xấu xa đến với họ, để họ tu sửa. Tu là tu sửa cho đàng hoàn chính chẵn lại thành một con người của Chúa của Phật. Chứ không phải tu là làm cho đẹp bên ngoài, mà bên trong nội thức không có cái gì.

Mình đã từng nghe và đọc lịch sử của các Ngài. Như Đức Phật, Đức Chúa, Quan Âm Thị Kính v.v. Nếu mà không có những điều gì xấu, trái ngược không tốt đến với các Ngài ấy, thì đâu có cái gương lành cho mình học của những bậc Tiên Thánh Phật và Chúa. Không có những Vị đó, thì thấy đâu là phạm trí thấy đâu thượng trí. Thượng trí là những người từ phạm trí đi lên. Nên biết đạo rồi thì người ta không có nói trái phải, đúng sai, tốt xấu nữa, mà chỉ lo tu thôi.

Có nặng thì phải có nhẹ, có thấp thì phải có cao, để chi! Để giúp như sinh tiến hóa mà không có bị hủy diệt. Thì mình nhìn lại lịch sử thì thấy liền. Đệ nhất chiến tranh, rồi đệ nhị chiến tranh sắp sửa đi vào đệ tam chiến tranh. Loại đệ tam chiến tranh này là loại chiến tranh khác, không phải kiểu xưa. Mà loại chiến tranh tự mình hủy hoại mình. Kêu bằng chiến tranh Hạch Tâm.

Từ cái thời cũ kĩ đi bộ, đi xe đạp, xe hơi, máy bay, mà cứ lục đục, lục đục hoài, nhưng mà người ta vẫn tiến. Chính nhờ cái sự lục đục đó mà người ta vẫn minh. Mà cái nền văn minh hiện tại như bây giờ thì người ta quá ác. Quá ác vì xử dụng cái văn minh theo chiều hướng trước.

Tại vì thiếu tâm linh mà người ta sát hại lẫn nhau, cứ như vậy hoài thì người ta sẽ chán, sẽ đi tìm cái gì thanh nhẹ hơn

Cái thanh nhẹ hơn ở đâu mà có?

Chỉ có ở trong nội tâm thôi. Nội tâm là thuộc về tâm linh là phần hồn. Linh hồn thanh nhẹ thì cần học thiền, để giác ngộ.

Thì lúc đó khoa học tâm linh sẽ giúp đỡ lại khoa học vật chất.

Tâm linh và vật chất phải đi song hành, thì con người mới văn minh. Để bước vào thế kỷ này, thời Thượng Ngươn Thánh Đức. Thì lúc đó đời là vật chất, còn đạo là tâm linh gọi là đời đạo song tu.

Vật chất có và Tâm linh có, thì con người sẽ ấm no hạnh phúc thái hòa. Lúc đó không còn phân biệt anh đúng, người sai, anh đen, tôi trắng, anh Chúa tôi Phật mọi người đều bình đẳng như nhau. Nếu mà còn phân biệt anh Chúa khác tôi Phật khác, hoài

như vậy, từ xưa cho tới nay, thì thử hỏi Đức Phật và Đức Chúa Ngài có buồn mình không.

- Coi lại trong tất cả các kinh, không có thấy cái mục kỳ thị này.
Anh, Chúa khác, tôi Phật khác, đạo anh xấu, đạo tôi tốt. Những lời phân biệt chê và khen toàn là do mấy ông tu, không đạt, đặt ra, rồi mình hòa theo. Rồi mình cũng không thấy được Chúa, và Phật.

Mà chính mình là Chúa là Phật mà không hay! Đức Phật nói " Phật tức tâm, và thấy được tâm tức Phật " Chúa nói " Ta ở trong anh, và anh ở trong Ta ". Tu Vô Vi anh sẽ thấy Chúa và Phật.

" Jeg er i dig og Du er i mig ". Ta ở trong anh, và anh ở trong Ta". Đây là tiếng Đan Mạch, khẩu hiệu này tôi thấy ở trong nhà thờ Đan Mạch. Thì tiếng Anh, tiếng Đan Mạch hay là tiếng Trung Hoa hoặc tiếng Việt Nam cũng vậy .v.v

Chúa hay Phật vì cũng do tâm mình. Nếu mình còn phân biệt thì chính mình tự xa lìa mình, xa lìa chân lý của chính mình, xa lìa Chúa và xa lìa Phật tánh của mình.

Vậy thì mình tu chưa tới, thì mình đừng có phân biệt, chê trái, khen phải, là đi sai đường. Cái người mà họ quán thông rồi thì họ thấy đúng là sai, và sai cũng là đúng luôn.

- Cái này là chân lý vô thừa giáo. Đúng sai một lượt, thì mới đọc được vô tự chân kinh.
- Nó đúng là đúng với trình độ hạn hẹp riêng, của nó thôi.
- Nó sai trong cái đúng của nó, là nó chưa tới đích.
- Nên chư Phật, người phá được cái chấp và phá được cái mê.

Cho tới giai đoạn không đúng, không sai. Mới thật là đúng và thật là sai. Kêu bằng quán thông đời và quán thông đạo.

CHƠN LÝ VÔ THỪA GIÁO

Đúng từ cái sai mà ra
Đúng từ cái thấy, cái sai của mình
Đúng từ cái lý bất minh
Đúng từ cái lý, siêu minh tâm mình

Sai rồi lại thấy sai thêm
Sai hoài sửa mãi, lấy gì mà sai
Sai rồi lại thấy sai hay
Sai cho tới đích, mới hay ta, người

Phải từ bên trái mà ra
Phải không có trái, lấy gì phải không ?
Phải hoài thì nó phải hư

Phải làm gì có, phải chi mà làm

Trái thì cứ thể trái thêm
Trái hoài trái mãi, là do ông Trời
Trái rồi mới thấy trái siêu
Trái không còn trái, mới hay ông Trời

Kính bái
Lê Thành Lợi